

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/127/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115225515
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1115225515.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: U. T., R.. XX.X.XXXX, D. D. XX, Z., zastúpený Advokátskou kanceláriou MARCEL BIZNÁR, s.r.o., so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská W. - Z. N. I., Š. X, D., o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. z 25. októbra 2017, č.k. 12C/225/2015-175, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súd prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi majetkovú škodu vo výške 3.156,15 eur s 5,05% ročným úrokom z omeškania od 27.7.2015 do zaplatenia a vo výroku, ktorým bola žaloba v časti náhrady škody vo výške 43.687,59 eur (úšľá mzda) zamietnutá, p o t v r d z u j e.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu 5.000 eur, do troch dní.

Žiadnej zo strán sporu n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie majetkovej ujmy vo výške 34.704,05 eur zastavil, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi majetkovú škodu vo výške 3.156,15 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 27.07.2015 do zaplatenia, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej ich náhradu nepriznal.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou pôvodne domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 86.547,79 eur s 8,5 % úrokom z omeškania od 13.2.2015 do zaplatenia, z titulu náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Na pojednávaní dňa 21.4.2017 žalobca navrhol pripustiť zmenu žaloby v časti príslušenstva tak, že žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie 86.547,79 eur s 5,05% úrokom z omeškania od 26.1.2015 do zaplatenia. Súd prvej inštancie zmenu žaloby na pojednávaní dňa 21.4.2017 v zmysle § 142 ods. 1 C.s.p. pripustil. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 19.10.2017 žalobca žalobu v časti majetkovej ujmy vo výške 34.704,05 eur vzal späť. Zotrvál na zaplatení majetkovej škody spočívajúcej v ušlej mzde od 1.7.2009 do 30.4.2014 (po prepustení zo služobného pomeru dňa 30.6.2009 začal pracovať od 1.10.2009 v I.. N. I. I..W..V.. do 31.12.2010 a od 1.1.2011 pracoval v spol. D. I..W..V., nakoľko mal príjem z tejto činnosti, škodu si uplatňoval z rozdielu medzi priemernou mesačnou mzdou vojaka 1.351,58 eur a príjmom z pracovnej činnosti) vo výške 43.687,59 eur, majetkovej škody spočívajúcej v trovách obhajoby vo výške 3.156,15

eur na základe uhradenej faktúry č. 3/2014 zo dňa 18.11.2014 v prospech S.. H. a nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur. Žalovaná na pojednávaní dňa 25.10. 2017 s čiastočným späťvzatím žaloby v časti o zaplatenie majetkovej ujmy vo výške 34.704,05 eur súhlasila. Preto súd prvej inštancie podľa § 145 ods. 2 C.s.p. v časti o zaplatenie majetkovej ujmy vo výške 34.704,05 eur konanie zastavil.

3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Uznesením Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava, Č.: N.- XX D. - D. - XXXX zo dňa 22.11.2007 bol žalobca obvinený a stíhaný pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, 3 písm. a) Tr. zákona, pretože na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že spolu s ďalšími 5 príslušníkmi a s doteraz presne neustálenými príslušníkmi Ú. C. N. XXXX D. v presne nezistenom období najneskôr od 1.1.2006 do 1.10.2007 v Bratislave neoprávnenne použil vojenské služobné motorové vozidlá X Š.J. - F. P. P. C.: XX-XXXXX, 2. Š. - V. C.: XX-XXXXX X. O. E.: D.-XXXHN, X. Š. - V. C.: XX-XXXXX, X. Š. - V. C.: XX-XXXXX, X. Š. - V. C.: XX-XXXXX, X. Š. - V. C.: XX-XXXXX, X. O. X E.: D.-XXXEY, X. D. XXXi E.: D.-XXXKY, X. D. XXXi E.: D.-XXXXD O. XX. O. O. E.: D.- XXXCC, ktoré mali pridelené alebo ku ktorých používaniu boli určené rozkazom veliteľa Útvaru vojenskej polície k prisvojeniu si PHM a to tak, že do týchto služobných motorových vozidiel nainštalovali necertifikované zariadenia slúžiace k pozmeňovaniu údajov zobrazených na merači najazdených kilometrov, pomocou ktorých umelo vytvárali najazdené kilometre, ktoré však v skutočnosti vozidlo nenajazdilo, takto umelo vytvorené kilometre rozpisovali do denníkov vykonaných jászd príslušného vozidla na fiktívne vykonanú služobnú činnosť a získané PHM si ponechali pre vlastnú potrebu alebo ich predávali na čerpacích staniaciach na W., D., C. B., príp. iných čerpacích staniaciach v Bratislave a týmto konaním spôsobili Ministerstvu obrany SR škodu vo výške asi 1.000.000,- Sk. Z uznesenia C. V. N. D. sp.zn. OPV 385/07 zo dňa 5.2.2008 súd prvej inštancie zistil, že žalobca podal proti uzneseniu uvedenému v odseku 13., sťažnosť, ktorú prokurátor podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol ako nedôvodnú. C. V. N. D. dňa 15.1.2009 podala na žalobcu a ďalších 5 obvinených obžalobu sp.zn. V. XXX/XX, pretože bez oprávnenia použil vecný prostriedok malej hodnoty na účel, na ktorý nie je určený a zároveň si prisvojil vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku škodu malú a trestný čin páchal po dlhší čas, čím spáchal prečin porušovania služobných povinností podľa § 411 ods. 2 Tr. Zákona v jednočinnom súbehu s prečinom sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. d), Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. Zákona.

4. Rozsudkom OS Bratislava I sp.zn. 7Tv/1/2010 zo dňa 24.4.2013, právoplatným dňa 13.5.2014 bol žalobca podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby prokurátora C. V. N. D. sp. zn. V. XXX/XX zo dňa 15.1.2009, v súčasnosti vedenej na Okresnej N. D. I pod sp.zn. 4Pv 676/11 pre prečin porušovania služobných povinností podľa § 411 ods. 2 Tr. Zákona v jednočinnom súbehu s prečinom sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. d), Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. Zákona oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 23Tov/2/2014 - 11999 zo dňa 13.5.2014 súd prvej inštancie zistil, že prokurátor sa proti rozsudku uvedenému v odseku 16. odvolal a súd uvedeným uznesením odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

5. Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície č. 324 z 9.10.2007 bol žalobca podľa § 65 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. dočasne pozbavený výkonu štátnej služby 10.10.2007 ako profesionálny vojak, vedúci starší inšpektor C. N. - špecialista/4. skupina policajného výkonu/oddelenie policajného výkonu II/Ú. C. N. D. C. N. V. I./ miesto výkonu štátnej služby Bratislava. Z odôvodnia tohto rozhodnutia súd prvej inštancie zistil, že rozhodnutie bolo vydané z dôvodu, že žalobca bol dôvodne podozrivý, že závažným spôsobom porušil služobnú povinnosť ustanovenú v §119 ods. 1 písm. g) zákona 346/2005 Z.z. tým, že pri výkone štátnej služby nedodržiaval ustanovenia Etického kódexu profesionálneho vojaka. Svojím konaním porušil najmä ustanovenie čl. 5 ods. 7 Etického kódexu - Štandardy správania a konania pri výkone funkcie, ktoré profesionálnemu vojakovi nariaďuje udržiavať majetok štátu v riadnom stave a chrániť ho pred zničením, poškodením, stratou, zneužitím alebo zmenšením a zverené prostriedky využívať čo najefektívnejšie v súlade s účelom, na ktorý boli určené a nezneužívať ich na osobný prospech. Žalobca sa stal dôvodne podozrivým, že svojim konaním závažným spôsobom porušil aj základnú povinnosť ustanovenú v § 119 ods. 1 písm. i) zákona tým, že narušil vážnosť ozbrojených síl a ohrozil dôveru v ozbrojené sily tým, že na základe medializácie preventívno - bezpečnostnej akcie Úradu boja proti organizovanej kriminalite 1.10.2007 s cieľom zadokumentovať protiprávne konanie sa začalo trestné stíhanie sprenevery a porušenie služobných

povinností a zneužitia služobného vozidla, pričom ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozuje priebeh objasňovania jeho konania.

Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície č. 19 z 8.1.2008 bolo podľa §65 ods. 9 zákona č. 346/2005 Z.z. ukončené dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu 9.1.2008, vykonané na základe personálneho rozkazu č. 324 z 9.10.2007.

Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície č. 24 z 8.1.2008 bol žalobca podľa § 65 ods. 1 písm. h) zákona č. 346/2005 Z.z. dočasne pozbavený výkonu štátnej služby 10.1.2008, z dôvodu, že bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania ČVS: PPZ- 59 BOK - B - 2007 zo dňa 22.11.2007 a žalobca bol obvinený pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2 , ods.3 písm. a), písm. b) Tr. Zákona.

Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície č. 409 z 9.10. 2008 bolo podľa § 65 ods. 9 zákona č. 346/2005 Z.z. ukončené dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu 13.10.2008, realizované personálnym rozkazom č. 24 zo dňa 8.1.2008. Rozhodnutie o skončení dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby bolo vydané z dôvodu, že pominuli dôvody pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby a výkon štátnej služby nemá vplyv na priebeh vyšetrovania, pričom trestné stíhanie žalobcu nebolo zatiaľ právoplatne skončené.

Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 161/2008 - 38 zo dňa 28.1.2011 súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa domáhal preskúmania Personálneho rozkazu č. 409 zo dňa 9.10.2008 súdom a ten ho týmto rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. d), písm. e) O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície č. 25 z 26.1.2009 bolo podľa § 60 ods. 2 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. ukončené dočasné vyčlenenie žalobcu, ako profesionálneho vojaka, na plnenie úloh C. N. K. I.. Ukončenie dočasného vyčlenenia na plnenie úloh C. N. K. I. bol vykonané v súlade s potrebami C. N.. Potreby C. N. spočívajú v tom, že po prehodnotení úloh C. N. so zníženými počtami personálu v nasledujúcom období bol spracovaný personálny zámer obsadenia funkcií vo C. N., pri realizácii ktorého pre žalobcu nie je vhodná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený.

Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 51/2009-24 zo dňa 27.1.2011 súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa domáhal preskúmania Personálneho rozkazu č. 25 zo dňa 26.1.2009 a ten jeho žalobu týmto rozsudkom zamietol. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sžo/14/2011 zo dňa 28.4.2011 súd prvej inštancie zistil, že Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 51/2009-24 zo dňa 27.1.2011 potvrdil.

Personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície č. 186 z 27.1.2009 bol žalobca podľa § 58 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. odvolaný 28.1.2009 z funkcie vedúci straší inšpektor C. N. - špecialista/ 4. skupina policajného výkonu/oddelenie policajného výkonu II/Ú. C. N. D./ C. N. V. I./ miesto výkonu štátnej služby Bratislava.

Z rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 51/2009-27 zo dňa 28.1.2011 súd prvej inštancie zistil, že žalobca sa domáhal preskúmania Personálneho rozkazu č. 186 zo dňa 27.1.2009 súdom a ten jeho žalobu zamietol.

Personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu ozbrojených síl SR č. 617 z 27.1.2009 bolo žalobcovi, ako profesionálnemu vojakovi, podľa § 57 ods. 1 a 6 zákona č. 346/2005 Z.z. zmenené miesto výkonu štátnej služby 29.01.2009 z doterajšieho miesta Bratislava (VÚ 2225) na Hlohovec (VÚ 4444) a podľa § 62 ods. 1 písm. g) zákona č. 346/2005 Z.z. bol zaradený do zálohy pre prechodne nezaradených profesionálnych vojakov.

Personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu ozbrojených síl SR č. 3877 z 21.5.2009 bol žalobca podľa § 72 ods. 1 písm.a) a § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka a jeho služobný pomer sa skončil 30.6.2006. Z odôvodnenia tohto rozkazu súd prvej inštancie zistil, že skončenie služobného pomeru prepustením bolo vykonané, pretože v dôsledku organizačnej zmeny nebola pre žalobcu v štátnej služby iná funkcia, do ktorej by mohol byť zaradený. Na základe zrušenia vojenského útvaru bola vykonaná organizačná zmena na funkcii žalobcu, jej zrušenie.

6. Advokát S.. T. H. faktúrou č. 3/2014 zo dňa 18.11.2014 vyúčtoval žalobcovi poskytnutú právnu pomoc v trestnej veci vedenej v prípravnom konaní pod ČVS: PPZ-59/BOK - B-2007 a pred OS Bratislava I pod sp.zn. 7Tv /1/2010 vo výške 3.156,15 eur podľa § 12 ods. 3 písm. b), ods. 6, § 13a ods. 1 písm. a,d, ods. 5, § 15 písm. a,b, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. za 22 úkonov právnej pomoci + stratu času za cestu z Bratislavy do Trnavy a späť dňa 16.6.2009, 16.9.2009, 25.9.2009 a stratu času za cestu z Bratislavy do Trenčína a späť dňa 13.5.2014. Z uvedenej faktúry súd prvej inštancie zistil č. účtu advokáta XXXXXXXXXXX/XXXX.

Z potvrdenia o zrealizovaní transakcie C. D. zo dňa 4.2.2008 súd prvej inštancie zistil, že na účte žalobcu bola vykonaná transakcia úhrady vo výške 30.200,- SK na účet XXXXXXXXXX/XXXX. Z potvrdenia o zrealizovaní transakcie C. D. zo dňa 17.9.2009 súd zistil, že na účte žalobcu bola vykonaná transakcia úhrady vo výške 528,- eur na účet XXXXXXXXXX/XXXX. Z potvrdenia o zrealizovaní transakcie C. D. zo dňa 27.11.2014 súd zistil, že na účte žalobcu bola vykonaná transakcia úhrady vo výške 1.625,70 eur na účet XXXXXXXXXX/XXXX.

7. Z postúpenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovú ujmu GP SR zo dňa 12.2.2010 súd prvej inštancie zistil, že žalobca požiadal Z. I. dňa 26.1.2015 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovú ujmu podľa zákona 514/2003 Z.z. za škodu spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a Z. I. túto žiadosť postúpila K. I. I..

Z vrátenia postúpenej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona 514/2003 Z.z. zo dňa 20.3.2015 K. I. súd prvej inštancie zistil, že K. I. dňa 20.3.2015 žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovú ujmu podľa zákona 514/2003 Z.z. za škodu spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia vrátilo Z. I., ako orgánu príslušnému na jej prejednanie podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z.

Z odpovede K. I. zo dňa 27.4.2015 súd prvej inštancie zistil, že GP SR s právnym názorom K. I. vysloveným v jeho vrátení postúpenej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona 514/2003 Z.z. zo dňa 20.3.2015 nesúhlasilo dňa 27.3.2015. K. I. touto odpoveďou Z. I. oznámilo, že žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nepovažuje za žiadosť, ktorá môže byť prerokovaná K. I. a preto ju nebude a nemôže prerokovať.

8. Z výsluchu žalobcu súd prvej inštancie zistil, že do armády vstúpil ako 14 ročný z presvedčenia nástupom na Vojenskú strednú školu, už od detstva túžil byť vojakom. K vojenskej polícii sa dostal v roku 1995 a postupne až na najvyššiu funkciu - ochranca a vodič najvyšších funkcionárov, čo vykonával od roku 2001 bez jediného negatívneho hodnotenia do roku 2007, kedy sa voči nemu začalo trestné stíhanie. Začal sa vymyslený hon na neho a jeho život sa rapídne zhoršil, čo trvalo až do roku 2014, kedy bol uznaný za nevinného. V roku 2007 bol postavený mimo službu, prehadzovala si ho vojenská polícia z funkcie na funkciu, bol postavený mimo službu a potom sa vrátil na podradnejšiu funkciu, bol vyčlenený spod armády, postupne vystriedal tri funkcie až sa dostal na funkciu, ktorá bola zrušená pre nepotrebnosť. Tento postup podľa jeho názoru súvisel s jeho trestným stíhaním. To, že ako 35 ročný, v najproduktívnejšom veku, bol postavený mimo službu z funkcie, na ktorej pracoval 15 rokov označil za najväčšiu ujmu spojenú s jeho trestným konaním. Uviedol, že po prepustení z armády, mal problém z pozície vojaka, si nájsť prácu, zamestnal sa v SBS najprv N. I. I..W..V.. a neskôr D. I..W..V.. a to len preto, že musel klamať, že nie je trestne stíhaný. V SBS pracoval do roku 2015. V súvislosti s trestným konaním mu vznikla aj psychická ujma, keďže väčšinu kamarátov mal z vojenskej polície a tí ho v dôsledku jeho trestného stíhania prestali pozívať na spoločné civilné akcie, nevedeli ako jeho trestné stíhanie dopadne, čo mu aj povedali, mali obavu, aby aj oni neboli postavení mimo službu, príp. preradení na menej atraktívnu funkciu. Jeho trestné stíhanie pocítila aj rodina. Po skončení trestného konania sa mu nikto neospravedlnil. Potom ako sa voči nemu začalo trestné stíhanie a bol mu pozastavený výkon služby sa voči nemu zmenilo správanie kolegov a známych tak, že napríklad pri nástupoch boli obvinení postavení zvlášť, čo bolo čudné, prestal byť pozývaný na rôzne pravidelné akcie, na ktorých sa zúčastňovali aj rodiny a to po dobu 1-1,5 roka kedy slúžil pod C. N.. Prejavil sa to aj v jeho bydlisku, býval v okruhu kde bývajú profesionálni vojaci, a tí mali vedomosť o tomto jeho trestnom stíhaní, ale o jeho skončení už nie, doteraz sa ho pýtajú ako to dopadlo. Kolegovia vedeli, že bol postavený mimo službu a z akého dôvodu, pretože vec bola medializovaná asi 3 mesiace. On nemal v úmysle z vojenskej polície odísť, dosiahol tam hodnosť poddôstojníka, čo je vrchol kariéry. Uviedol, že má ukončené stredoškolské vzdelanie, Strednú vojenskú školu s maturitou, ktorú skončil v roku 1991. Po prepustení zo služobného pomeru mal problém sa zamestnať, problém bol v tom, že profesionálneho vojaka pre spoločensky predsudok nikto nechce zamestnať, on vedel len strážiť a tak si prácu hľadal v SBS, čo sa mu podarilo vo firme jeho kamaráta keď zamlčal, že je trestne stíhaný. O jeho trestnom stíhaní vedel kolegovia preto, že sa to začalo zákrokom kukláčov, ktorý bol aj medializovaný, vedelo o tom celé Slovensko a jeho kolegovia o tom vedeli tak, že sa o tom nielen šušovalo, ale verejne o tom hovoril veliteľ na pravidelných nástupoch.

9. Z výpovede svedka X.. K. A., nadriadeného žalobcovi ako náčelník oddelenia do roku 2006 a následne od roku 2008 do roku 2010, kedy odišiel do výsluhového dôchodku, súd prvej inštancie zistil, že priamym nadriadeným žalobcu bol vedúci skupiny N. K.. Svedok uviedol, že žalobcu pozná dlhú dobu, prešiel z dopravnej polície na oddelenie ochrany, vybrali ho ako jedného z najlepších a až do roku 2006, kedy

on bol jeho nadriadeným plnil úlohy vzorne a zodpovedne. O trestnom stíhaní žalobcu sa dozvedel na nadriadenom útvere, na W. C. N. v Trenčíne, od vtedajšieho nadriadeného, kde v tom čase bol. O trestnom stíhaní žalobcu mali vedomosť aj ďalší príslušníci vojenskej polície, pretože táto informácia sa po celej vojenskej polícii rýchlo rozšírila. Nemal vedomosť o tom, že by chcel žalobca z vojenskej polície dobrovoľne odísť do civilu. Uviedol, že nebolo v jeho právomoci podieľať sa na rozhodovaní a vypracovaní personálnych rozkazov vo vzťahu k žalobcovi.

10. Z výpovede svedka Ing. Petra Košťála, zástupcu veliteľa útvaru, súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol radovým príslušníkom vojenskej polície, mal funkciu vodič - osobný ochranca a poznal ho asi 10 rokov. Do styku s ním prichádzal v rámci plnenia jeho pracovných povinností. Úlohy, ktoré boli žalobcovi kladené zadával on svojim podriadeným - nadriadeným žalobcu a nemal vedomosť o tom, že by so žalobcom boli pri ich plnení nejaké problémy, bol hodnotený pozitívne, ako jeden z najlepších príslušníkov. Pred trestným stíhaním nebol žalobca obvinený z porušenia služobných povinností. Jeho dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby vyplývalo z personálnych opatrení riaditeľa vojenskej polície, ktoré boli prijaté na základe toho, že žalobca a 14 ďalších osôb bolo po 1.10.2006, alebo 2007, presne nevedel, po zákroku Úradu boja proti organizovanej kriminalite PZ označených za podozrivých z trestnej činnosti, 15 príslušníci boli zadržaní a niektorým bolo vznesené obvinenie. W. C. N. postupoval podľa zákona o štátnej službe. Personálny rozkaz, ktorým bol žalobca dočasne pozbavený výkonu štátnej služby čítal. Čo predchádzalo vydaniu tohto personálneho rozkazu nevedel, pretože pri tom nebol, ale vedel, že systém v tom čase bol taký, že personálnemu rozkazu predchádzal personálny pohovor s veliteľom útvaru a na jeho základe potom riaditeľ vojenskej polície vydal personálny rozkaz. O tomto pohovore sa vykonával záznam v knihe denných hlásení. Uviedol, že po začatí trestného stíhania žalobcu sa zmenili vzťahy a správanie kolegov voči žalobcovi zásadne, najbližší kolegovia sa od žalobcu a ostatných zainteresovaných odvrátili, nekomunikovali s nimi, dali sa pozorovať opovrživé pohľady, báli sa s nimi komunikovať, ľudské vzťahy sa prerušili, vzťahy sa zmenili aj na radiaciach funkciách ozbrojených síl, čo vie z toho, že sa zúčastňoval brífingov na úrovni veliteľa ozbrojených síl a ministra obrany SR, kde počúval narážky na to akú má na útvere zberbu. On sa o trestnom stíhaní žalobcu dozvedel tak, že dňa 1.10.2007 mal byť predstavený nový veliteľ útvaru, ktorého mal predstaviť riaditeľ polície. Celý útvar bol nastúpený on to mal na starosti, k predstaveniu nového veliteľa však nedošlo, pretože za ním prišla dozorná a oznámila mu, že pred mrežou sú kukláči, on sa tam išiel pozrieť a tu mu radiaci pracovník kukláčov predložil príkaz na prehliadku, z čoho zistil, že sú tu osoby podozrivé z trestnej činnosti, povolil otvoriť mrežu a kukláči sa rozišli po útvere, vošli aj do zasadačky, kde bol celý útvar okrem veliteľa a riaditeľa polície, bol vykonaný zásah kukláčov, ohliadka. On komunikoval s veliacim policajtom, pýtal sa ho, čo potrebujú, s kým chcú komunikovať a ten mu dal mená 15 -tich osôb medzi nimi aj žalobcu. Tieto osoby boli predvedené na PZ a on čakal kým sa vrátia, niektorí boli prepustení a on následne zisťoval, čo sa stalo. Po určitom čase, asi po 2 dňoch obdržali informácie, že žalobca a 5 ďalších sú obvinení z trestnej činnosti, o čom informoval nového veliteľa. Sled udalostí potom bol taký, že došlo k situácii keď riaditeľ vojenskej polície riešil dočasné ukončenie pozbavenia výkonu štátnej služby. Zákon na to pozná dve slová, ktoré si už nepamätal, ale vedel, že v tomto ukončení to bolo nesprávne formulované a osoby, ktorých sa to týkalo, tým boli poškodené. Boli vydané personálne rozkazy voči ktorým sa žalobca bránil, nechcel skočiť u vojenskej polície, nemal záujem odísť. Zastával pozíciu, kde bolo aj ťažké nájsť za neho náhradu, rovnako aj za ostatných. Najväčšie konfrontácie prebiehali pri pohovoroch. On sa na týchto personálnych opatreniach nezúčastňoval, ale od nového veliteľa vedel, že bol nešťastný z toho, že riaditeľstvo ho tlačilo do toho, aby sa zbavili obvinených ľudí. On osobne sa nezúčastnil toho, že by veliteľ útvaru bol riaditeľstvom tlačенý do takéhoto postupu. Ale osobne bol pri rozhovore s riaditeľom vojenskej polície a ďalšími funkcionármi, kedy bol vystavený tomu, že mu bolo vytýkané, prečo ešte títo obvinení sú na útvere. Keďže v tom čase už mali veliteľa nebolo v jeho kompetencii riešiť dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby žalobcu ani ukončenie jeho dočasného vyčlenenia na plnenie úloh vojenskej polície na MO SR. Dôvody dočasného pozbavenia výkonu štátnej služby žalobcu a dôvody ukončenia dočasného vyčlenenia na plnenie úloh vojenskej polície MO SR poznal, čítal personálne rozkazy. Oficiálne aplikovali nesprávnu časť zákona, mali aplikovať správny paragraf, na čo ich upozorňoval, personálne rozkazy o dočasnom pozbavení výkonu štátnej služby a jeho ukončení označil za nesprávne, ale bolo mu vytýkané, že sa do toho mieša.

11. Z výpovede svedka X.. L. D. súd prvej inštancie zistil, že žalobca bol jeho podriadeným v čase keď slúžili na K. V. I., pozná ho z každodennej práce a po ukončení pracovného vzťahu na MO SR v roku 2011 zostali kamaráti. V čase vznesenia obvinenia žalobcovi, v roku 2007 zastával funkciu náčelníka generálneho štábu, nebol žalobcovi priamym nadriadeným, ten pôsobil na vojenskej polícii, bol mu

pridelený ako vodič ochranca. Do doby, kedy mu bol pridelený ako vodič ochranca, ho nepoznal. Na uvedenú funkciu, ktorá je najzložitejšou funkciou pre účely dopravy a ochrany sú vyberaní najlepší ľudia, ktorí sú preverovaní a človek, ktorému je takto vodič ochranca pridelený už nemá dôvod tento výber nijakým spôsobom narušovať. Dôvera medzi ním a žalobcom bola výborná, preto aj po skončení pracovnoprávných vzťahov zostali medzi nimi dobré kolegiálne vzťahy. Nemal vedomosť o tom, že by žalobca počas pridelenia na jeho ochranu nejakým spôsobom porušil služobný predpis, morálne kódex vojaka, príp. sa dopustil nejakého nezákonného konania. To, že mu žalobcu odňali ako vodiča bolo pre neho prekvapujúce, bol mu odňatý bez uvedenia dôvodu, bez konzultácie s ním, až neskôr, časové hľadisko upresniť nevedel, minimálne po dvoch týždňoch sa dozvedel o súvislostiach, ktoré viedli k tomu, že na tejto pozícii žalobca skončil. Tieto súvislosti si však už nepamätal. Uviedol, že on situáciu, že mu bol žalobca odňatý ako vodič - ochranca neriešil, chápal to tak, že nie je jeho priamym nadriadeným a že jeho priamy nadriadený rozhodol o jeho skončení v tejto funkcii a jemu bude pridelený iný vodič - ochranca, pretože pokiaľ je nejaký profesionálny vojak riešený príslušnými vyšetrojúcimi orgánmi, ak je voči nemu vznesené obvinenie nemá nadriadený, ani nikto v štátnej službe právo konať, pokiaľ nebude vec doriešená orgánmi na to určenými, pričom výsledok tohto vyšetrenia musí byť rešpektovaný. Preto mu bolo jedno ako sa vec vyrieši, podstatné bolo to, aby sa to vyšetrilo a vyvodili sa dôsledky. On ako náčelník generálneho štábu mal v kompetencii aj rozhodovať v personálnych otázkach príslušníkov ozbrojených síl SR, existuje na to celý systém personálneho managementu a náčelník generálneho štábu robí až finálny popis určitého personálneho rozhodnutia. Či sa podieľal nejakým spôsobom aj na procese preraďovania žalobcu na výkon iných funkcií, alebo na procese ktorým bolo ukončené jeho dočasné vyčlenenie na plnenie úloh vojenskej polície MO SR, alebo na procese kedy bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka si presne nepamätal, pravdepodobne áno. Ak bolo zrušené vyčlenenie žalobcu a stal sa profesionálnym vojakom a bol opätovne zaradený do štruktúry ozbrojených síl, o jeho prepustení sa rozhodovalo na úrovni náčelníka generálneho štábu, ktorú on vtedy zastával. Presný dôvod, pre ktorý bolo ukončené dočasné vyčlenenie žalobcu na plnenie úloh C. N. K. I. si nepamätal a nepamätal si ani konkrétny dôvod pre ktorý bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, pamätal si, že žalobca bol v skupine ľudí, ktorí boli vyšetrovaní a celá táto skupina ľudí bola aj prepustená zo služobného pomeru.

12. Z tohto skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil, že žaloba je sčasti dôvodná.

13. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 písm. f), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Poukázal na to, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobcovi bolo uznesením Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava, Č.: N.- XX D. - D. - XXXX zo dňa 22.11.2007 vznesené obvinenie a bol stíhaný pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, 3 písm. a) Tr. zákona. Žalobca podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorá bola uznesením Vojenskou obvodnou prokuratúrou Bratislava sp.zn. OPV 385/07 zo dňa 5.2.2008 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietnutá ako nedôvodná. Následne C. V. N. D. dňa 15.1.2009 podala na žalobcu obžalobu sp.zn. OPV 385/07 pre prečin porušovania služobných povinností podľa § 411 ods. 2 Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. d), Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona. Rozsudkom OS Bratislava I sp.zn. 7Tv/1/2010 zo dňa 24.4.2013, právoplatným dňa 13.5.2014, bol však žalobca podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok pre ktorý bol stíhaný. Tým na základe platnej judikatúry (rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo 53/1993, 4MCdo 15/2009 a rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. III.ÚS 117/06, I.ÚS 320/2016, I.ÚS 395/2016 a posledné I.ÚS 540/2016 z 13.12.2016) bolo podľa súdu prvej inštancie potrebné uznesenie Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava, Č.: N.- XX D. - D. - XXXX zo dňa 22.11.2007 o vznesení obvinenia žalobcovi považovať za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Oslobodenie spod obžaloby má totiž za následok aj zrušenie obvinenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nakoľko predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený a preto zakladá nárok na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že bola splnená prvá z podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia.

14. Následne súd prvej inštancie skúmal splnenie ďalších dvoch podmienok pre priznanie uplatneného nároku na náhradu škody (existenciu škody a kauzálny nexus) u každého z uplatnených nárokov samostatne. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, faktúrou advokáta S.. T. H. č. 3/2014 zo dňa 18.11.2014, mal za preukázané, že právny zástupca žalobcu v trestnom konaní, žalobcovi vyúčtoval poskytnutú právnu pomoc v trestnej veci vedenej v prípravnom konaní pod Č.: N.-XX/BOK - D.-XXXX a pred OS Bratislava I pod sp.zn. 7Tv 1/2010 vo výške 3.156,15 eur podľa § 12 ods. 3 písm. b), ods. 6, § 13a ods. 1 písm. a),d), ods. 5, § 15 písm. a),b), § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. za 22 úkonov právnej služby + stratu času za cestu z Bratislavy do Trnavy a späť dňa 16.6.2009, 16.9.2009, 25.9.2009 a stratu času za cestu z Bratislavy do Trenčína a späť dňa 13.5.2014. Žalovaná po nahliadnutí do trestného spisu OS Bratislava I, sp.zn. 7Tv /1/2010, na pojednávaní dňa 22.9.2017 potvrdila, že všetky úkony advokátom vyúčtované boli skutočne vykonané. Namietala len výšku odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 1/8 výpočtového základu z dôvodu, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby z trestného činu, za ktorý mu hrozila sadzba do 5 rokov a preto je správna výška odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 1/12 výpočtového základu a tiež vyúčtovanú stratu v Bratislava do Trnavy späť a z Bratislavy do Trenčína a späť z dôvodu, že zákon č. 514/2003 náhradu za stratu času nepozná. Súd prvej inštancie tieto námietky žalovanej vyhodnotil ako nedôvodné, pretože v trestnom konaní sa odmena za 1 úkon právnej služby účtuje podľa sadzby trestnej činnosti platnej v čase vznesenia obvinenia bez ohľadu na to, či v priebehu trestného konania došlo ku preklasifikovaniu trestnej činnosti žalobcu. V danom prípade v čase vznesenia obvinenia žalobcovi bolo toto vznesené pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 213 ods. 1, 2 písm. d), ods. 3 a § 411 ods. 2, 3 písm. a) Tr. zákona, za čo mu hrozil trest odňatia slobody vo výške 5 - 10 rokov a preto súd prvej inštancie výšku odmeny za 1 úkon právnej služby vo výške 1/8 vyúčtovanú advokátom žalobcu S.. T. H. faktúrou č. X/XXXX zo dňa 18.11.2014, považoval za správnu. Keďže žalobca v konaní preukázal úhradu vyúčtovanej odmeny v 3 splátkach, dňa 4.2.2008 vo výške 30.200,- SK t.j. 11.002,45 eur, dňa 17.9.2009 vo výške 528,- eur a dňa 27.11.2014 vo výške 1.625,70 eur, potvrdeniami o zrealizovaní transakcie C. D., dospel súd prvej inštancie k záveru, že takto vynaložené trovy obhajoby, vrátane straty času za cestu z Bratislavy do Trnavy a späť dňa 16.6.2009, 16.9.2009, 25.9.2009 a straty času za cestu z Bratislavy do Trenčína a späť dňa 13.5.2014, predstavujú majetkovú škodu žalobcu, ktorá je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava Č.: N.- XX D. - D. - XXXX U.o dňa 22.11.2007 a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov obhajoby vo výške vo výške 3.156,15 eur.

15. Pokiaľ išlo o nárok na náhradu ušlej mzdy za obdobie od 1.7.2009 do 30.4.2014 vo výške 43.687,59 eur t.j. za obdobie po prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňa 30.6.2009 do oslobodenia žalobcu spod obžaloby, žalobca si tento nárok uplatnil ako rozdiel medzi priemernou mesačnou mzdou príslušníka C. N. 1.351,58 eur a jeho príjmom z pracovnej činnosti po prepustení zo služobného pomeru, keď od 1.10.2009 pracoval v spoločnosti N. I. I.W.V.. a od 1.1.2011 pracoval v spoločnosti D. I. W.V.. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, personálnym rozkazom riaditeľa personálneho úradu ozbrojených síl SR č. 3877 z 21.5.2009, mal za preukázané, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka podľa § 72 ods. 1 písm.a) a § 70 ods. 1 písm. a) zákona č. 346/2005 Z.z. a jeho služobný pomer sa skončil dňa 30.6.2006. To znamená, že služobný pomer žalobcu ako profesionálneho vojaka sa skončil z dôvodu organizačnej zmeny a nie v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím Prezídia PZ Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava, oddelenie vyšetrovania Bratislava Č.: N.- XX D. - D. - XXXX zo dňa 22.11.2007. Ešte pred skončením služobného pomeru žalobcu ako profesionálneho vojaka, bolo personálnym rozkazom riaditeľa vojenskej polície č. 25 z 26.1.2009 ukončené jeho dočasné vyčlenenie ako profesionálneho vojaka na plnenie úloh C. N. K. I.. Toto dočasné vyčlenenie bolo vykonané v súlade s potrebami C. N.. Potreby C. N. spočívali v tom, že po prehodnotení úloh C. N. so zníženými počtami personálu v nasledujúcom období bol spracovaný personálny zámer obsadenia funkcií vo C. N., pri realizácii ktorého pre žalobcu nebola vhodná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že pri tomto nároku nebola splnená podmienka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou žalobcu a preto žalobu v tejto časti zamietol. Pokiaľ svedok X.. N. J., zástupca veliteľa útvaru, vo svojej výpovedi uviedol, že personálne rozkazy vo vzťahu k žalobcovi boli nesprávne formulované, že žalobca bol nimi poškodený a veliteľ útvaru bol riaditeľstvom tlačenej do toho, aby sa zbavil obvinených vojakov, súd prvej inštancie nemohol pri rozhodovaní toto zohľadniť, pretože personálne rozkazy sú rozhodnutiami vydaným v správnom konaní, ktorými je súd viazaný a nemôže ich prejudiciálne preskúmať. Takéto právo mal jedine žalobca, ktorý sa voči vydaným personálnym rozkazom mohol odvolať, resp. podať rozklad a personálne rozkazy boli preskúmateľné súdom podľa § 244 a nasl.

O.s.p. Žalobca sa síce domáhal preskúmania Personálneho rozkazu č. 25 zo dňa 26.1.2009, čo mal súd prvej inštancie za preukázané rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 51/2009-24 zo dňa 27.1.2011, avšak súd jeho žalobu zamietol. Voči personálnemu rozkazu č. 3877 z 21.5.2009 žalobca opravný prostriedok nepodal.

16. Napokon pokiaľ išlo o nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,- eur z titulu nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z.z. ako zadosťučinenia za poškodenie mena v profesnom i civilnom živote, súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať súd preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu neoprávnených následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti ktoré musí žalobca v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady preukázať a preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie vzniknutej ujmy. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania, výsluchom žalobcu, nemal takúto ujmu za preukázanú. Žalobca vo svojej výpovedi síce uviedol, že po prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka mal problém nájsť si prácu, pretože existuje spoločenský predsudok pre ktorý profesionálneho vojaka nechce nikto zamestnať a keďže on ako absolvent strednej vojenskej školy vedel len strážiť, hľadal prácu v SBS, čo sa mu podarilo v spoločnosti N. I. I..W..V.. a neskôr D. I..W..V.. To znamená, že sám žalobca pripustil, že problém nájsť si prácu po prepustení zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nie je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ale spoločenským predsudkom panujúcim v spoločnosti voči profesionálnym vojakom. Žalobca ďalej uviedol, že v súvislosti s trestným konaním mu vznikla aj psychická ujma, keďže väčšinu kamarátov mal z vojenskej polície a tí ho v dôsledku jeho trestného stíhania prestali pozívať na spoločné civilné akcie, nevedeli ako jeho trestné stíhanie dopadne, čo mu aj povedali, mali obavu, aby aj oni neboli postavení mimo službu, príp. preradení na menej atraktívnu funkciu. Na preukázanie týchto tvrdení ale nenavrhol žiaden dôkaz. Aj pokiaľ sa týkalo tvrdenia žalobcu, že uvedené trestné stíhanie malo vplyv na poškodenie jeho mena v mieste jeho bydlisku, ani na toto tvrdenie nenavrhol žalobca žiaden dôkaz. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že trestné konanie sa prejavilo v správaní jeho kolegov tým, že pri nástupoch boli všetci obvinení postavení zvlášť, čo bolo čudné, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania výsluchom svedka Ing. Petra Košťála, zástupcu veliteľa útvaru, mal za preukázané, že správanie kolegov voči žalobcovi sa po vznesení obvinenia skutočne zmenilo, odvrátili sa od neho, nekomunikovali s ním, báli sa s ním komunikovať, dali sa pozorovať opovrhlivé pohľady, že všetci obvinení pri nástupoch boli postavení osobitne, ale to podľa názoru súdu prvej inštancie nepredstavovalo takú ujmu za poškodenie mena žalobcu, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 5.000,- eur. Vzhľadom k tomu, že takéto správanie sa týkalo všetkých obvinených z trestnej činnosti sa súdu javilo ako dostatočne účinný a efektívny prostriedok na vyváženie a zmiernenie tohto zásahu, samotný oslobodzujúci rozsudok OS Bratislava I sp.zn. 7Tv 1/2010 zo dňa 24.4.2013, a to aj vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal pretrvávajúce následky nezákonného rozhodnutia. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietol.

17. O príslušenstve priznanej pohľadávky na náhradu škody súd prvej inštancie rozhodol podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p..

18. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalobca i žalovaná.

19. Žalobca podaným odvolaním napadol výrok, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, príp. aby ho zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi škodu vo výške 43 687,59 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 5000,- eur. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Má za to, že v konaní riadne preukázal základ svojho nároku. Poukázal na to, že nebyť trestného stíhania voči jeho osobe, nebol by pozbavený služby a prepustený zo služobného pomeru, a teda by mu škoda nevznikla. Na základe trestného stíhania bol personálnym rozkazom dočasne pozbavený výkonu štátnej služby z dôvodu, že je trestne stíhaný, následne bol ďalšími personálnymi rozkazmi preraďovaný na iné funkcie, až nakoniec ho preradili na služobné miesto, ktoré sa v dôsledku organizačnej zmeny zrušilo a musel byť prepustený zo služobného pomeru. Jeho pôvodné pracovné zaradenie do dnešného dňa

existuje, a ak by nebol trestne stíhaný, nebol by dôvod na jeho odvolanie z tejto funkcie a prepustenie zo služobného pomeru. Žalobca v čase pôsobenia v rezorte K. I. sa žiadneho nezákonného konania nedopustil, žiadne služobné predpisy neporušil, ani nekonal v rozpore s morálnym kódexom vojaka a teda nebol dôvod na jeho pozbavenie z funkcie a prepustenie zo služobného pomeru iný, ako trestné stíhanie jeho osoby, ktoré sa neskôr preukázalo ako vykonané na základe nezákonného rozhodnutia. Skutočnosť, že bol odvolaný z funkcie VP vodič - ochranca a neskôr prepustenie zo služobného pomeru nie z dôvodu potrieb rezortu K. I., ale z dôvodu trestného stíhania jeho osoby, preukazujú svedecké výpovede svedkov na pojednávaní, predovšetkým svedecká výpoveď X.. L. D., ktorý vykonával funkciu náčelníka generálneho štábu OS SR a, ktorému bol až do odvolania pridelený žalobca ako vodič a ochranca. Žalobca teda nebol odvolaný z funkcie na základe personálnych potrieb armády, ale z dôvodu jeho trestného stíhania. Napokon túto skutočnosť potvrdzuje i rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S 161/2008. Z týchto dôvodov je jeho nárok na ušlú mzdu za obdobie od 1.7.2009 do 30.4.2014, t.j. za obdobie trvania účinkov nezákonného rozhodnutia, spočívajúci v rozdieli medzi ušlou priemernou mesačnou mzdou vojaka a príjmom z pracovnej činnosti vo výške 43 687,59 eur, dôvodný. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd prvej inštancie náležite nepostupoval podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Žalobca pred vznesením obvinenia - nezákonným rozhodnutím, požíval dobrú povesť, nebol súdne trestaný, ani nebolo voči nemu vznesené žiadne obvinenie, pracoval ako príslušník VP, kde zastával funkciu vodiča - ochranca, kde si budoval služobnú kariéru a sociálne zabezpečenie do dôchodku. Počas služobného pomeru mu bolo vznesené obvinenie a následne bol z funkcie odvolaný a prepustený zo služobného pomeru. Napriek tomu, že k uvedenému zásahu došlo pred desiatimi rokmi, žalobca sa dodnes stretáva s negatívnymi prejavmi vyvolanými týmto zásahom. Trestným stíhaním došlo k vážnemu zásahu do jeho osobnostných práv, osobnej cti a jeho bezúhonnosti. Ako na pracovisku, tak i v súkromnom živote musel čeliť rôznym posmeškom, nevhodným pripomienkam, ktoré jeho osobu spájali s trestnou činnosťou, prežíval negatívne pocity, okruh kolegov sa od neho dištancoval, nekomunikovali s ním. Doposiaľ mu nikto neposkytol ani len morálne zadosť učinenie prípadne ospravedlnenie. Vzhľadom na dĺžku trestného konania, jeho intenzitu a negatívneho pôsobenia jeho následkov je daný predpoklad na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca negatívne dopady trestného stíhania preukázal výpoveďami svedkov X.. J.Q., X.. D. O. X.. A., ktorí vo svojich výpovediach uviedli, že nezákonným rozhodnutím došlo k poškodeniu osobnej cti a povesti žalobcu a bola poškodená jeho dôstojnosť. Svedok X.. A. doslovne uviedol, že žalobca patril medzi najlepších pracovníkov, chcel vykonávať službu v armáde a to, že bol trestne stíhaný sa dozvedel v Trenčíne na riaditeľstve vojenskej polície, táto správa sa rýchlo rozšírila po celej vojenskej polícii- teda v celej pôsobnosti OS SR bolo meno žalobcu spájané s trestným stíhaním. Rovnako svedok X.. J. uviedol, že z dôvodu trestného stíhania žalobcu, sa zmenilo správanie kolegov voči nemu, prestali sa s ním stretávať, nekomunikovali s ním, ľudské vzťahy sa prerušili, meno žalobcu sa spájalo s trestnou činnosťou na útvare.

20. Žalovaná podaným odvolaním napadla výrok, ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel a navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti zmeniť tak, že žaloba sa zamietá resp. navrhla, aby ho odvolací súd v tejto časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedla, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a je nepreskúmateľné. Poukázala na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadala s právnou argumentáciou, na ktorú v konaní poukazovala žalovaná. Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013 vyplýva, že skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné respektíve za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou, sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. V danej veci bolo žalobcovi vznesené obvinenie, ktoré nebolo zrušené v konaní o sťažnosti, pričom konajúci trestný súd žalobcu spod obžaloby oslobodil v súlade so zásadou „ v pochybnostiach v prospech obžalovaného “. Súdy v trestnej veci na podklade vo veci vykonaných dôkazov dospeli k záveru, že tieto nepostačujú k vysloveniu záveru, že žalovaný skutok sa stal, že ho spáchal žalobca. To znamená, že v posudzovanom prípade sa existujúca pravdepodobnosť o spáchaní skutku, pre ktorý bol žalobca obvinený, neskôr

len z dôvodu iného posúdenia respektíve vyhodnotenia dôkaznej situácie zo strany súdu, nepotvrdila. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal ani s ďalšími rozhodnutiami a právnymi závermi z nich vyplývajúcimi, na ktoré žalovaná v konaní poukazovala. Konkrétne s rozsudkom ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike, z ktorého okrem iného vyplýva, že dôkazné požiadavky, ktoré je potrebné splniť, aby mohla byť osoba uznaná vinnou (obvykle označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť), sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré je potrebné splniť, aby osoba mohla byť trestne stíhaná (v tomto prípade sú obvykle označované ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu teda môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré pri súdnom konaní nevyústia v odsúdenie nad rozumnú pochybnosť. Rovnako z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010 vyplýva, že nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia nemožno vyvodiť len zo skutočností, že následne bola trestná vec postúpená na prejednanie a rozhodnutie o priestupku, ktoré konanie bolo zastavené, pričom je potrebné vychádzať z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou a zo skutočností, že preukázanie viny obžalovaného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom. V ďalšom žalovaná poukázala na to, že pri posudzovaní a hodnotení relevantných skutkových okolností, ktoré sú predmetom trestného stíhania, sú tieto z hľadiska logického uvažovania a ich posudzovania zo strany orgánov činných v trestnom konaní, hodnotené v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov. Pri riešení právnej otázky týkajúcej sa existencie dôvodov na vznesenie obvinenia, je stupeň dôvodnosti takéhoto procesného postupu zásadne kvalitatívne odlišný od situácie, kedy otázku viny a následne trestu hodnotí a posudzuje súd rovnako v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov. Rovnako uvedené platí aj v štádiu trestného stíhania, kedy prokurátor podáva na obvineného obžalobu podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku. Z uvedeného potom vyplýva, že záver orgánov činných v trestnom konaní nie je, a logicky a právne ani nemôže byť nepochybným záverom o tom, že konkrétna osoba daný trestný čin spáchala, a teda je vinná pre tento trestný čin. Tento právny záver o dôvodnosti obvinenia konkrétnej osoby je až do okamihu právoplatného uznania viny danej osoby len predpokladom orgánov činných v trestnom konaní, ktorého miera dôvodnosti je preskúmaná práve v súdnom konaní. V záujme zabezpečenia predchádzania takýmto „nezákonným rozhodnutiam“ by totiž bolo možné vyvodiť absurdný záver o tom, že orgány činné v trestnom konaní by sa v štádiu trestného stíhania pri vznesení obvinenia nemali uspokojiť s existenciou zákonom požadovaného dostatočne odôvodneného záveru o splnení formálno - právnych podmienok na vznesenie obvinenia, ale mali by ísť podstatne ďalej, a to až tak, aby ich záver o dôvodnosti vznesenia obvinenia bol v každej konkrétnej veci z kvalitatívneho hľadiska na takej úrovni, akoby išlo o meritorne posúdenie viny obvineného. Pokiaľ ide o nárok na nemajetkovú ujmu, žalovaná poukázala na to, že sa tu vyžaduje neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, pričom o takýto nejde v prípadoch, ak bol zásah dovolený zákonom. Ide najmä o zákonné úradné licencie, respektíve prípady, keď k zásahu dochádza v rámci výkonu iných práv ustanovených zákonom, alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu zákon ukladá, a to za predpokladu, že sa tak stalo primeraným spôsobom, smerujúci k dosiahnutiu sledovaného legitímneho cieľa a spôsobom, ktorý nie je v hrubom rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je treba s ohľadom na zabezpečenie základnej úcty k jej dôstojnosti bezpodmienečne trvať. Žalovaná má tak za to, že za nezákonné nie je možné automaticky považovať každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, ale že je vždy potrebné zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu. V danom prípade boli na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia splnené zákonné podmienky, a keďže prokurátor mal k dispozícii také dôkazy v neprospech žalobcu, ktorých hodnovernosť mohol posúdiť iba súd, prokurátor ani nebol oprávnený zrušiť uznesenie o vznesení obvinenia respektíve zastaviť trestné stíhanie. V súvislosti so služobnými motorovými vozidlami, ktoré boli žalobcovi pridelené na používanie bolo v prípravnom konaní jednoznačne preukázané, že v nich boli lokalizované necertifikované zariadenia slúžiace k pozmeňovaniu údajov merača najazdených kilometrov a ich časti.

21. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že závery rozsudku ESLP vo veci Lavrechov proti Českej republike nie sú aplikovateľné na prejednávajúcu vec, sú účelovo vytrhnuté z kontextu celej veci. V danej veci sa totiž prejednávalo právo na prepadnutie kaucie z dôvodu, že obvinený nedodrжал ustanovené podmienky, povinnosti určené súdom. Za správny preto možno považovať záver súdu prvej inštancie, že uznesenie vyšetrovateľa Prezídia policajného zboru, úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Bratislava sp. zn. Č.: N.-XX D.-D.-XXXX zo dňa 22. 11. 2007, ktorým bol žalobca obvinený a stíhaný pre zločiny sprenevery a porušovania služobných

povinností v spolupáchateľstve je potrebné považovať za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca a oslobodenie spod obžaloby má za následok aj zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pretože predpoklad o spáchaní trestného činu uvedený v uznesení o vznesení obvinenia sa nepotvrdil. Zodpovedá štátu za škodu je koncipovaná ako objektívna, t. j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti a zákonnosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V danej veci bolo zo skutkových zistení preukázané, že uznesením zo dňa 22.11.2007 bol žalobca obvinený a stíhaný pre zločiny sprenevery a porušovania služobných povinností v spolupáchateľstve, dozorujúci prokurátor podanú sťažnosť proti uzneseniu zamietol, a dňa 15.1.2009 podal prokurátor vojenskej obvodnej prokuratúry Bratislava na žalobcu obžalobu. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 24.4.2013 žalobcu spod obžaloby oslobodil, čo potvrdil i odvolací súd. Uvedené potom zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie. I z vyšetrovacieho spisu bolo zrejmé, že od začatia trestného stíhania, skutok nebol preukázaný, dôkazy neexistovali a aj preto skutok v obžalobe na žalobcu nebol totožný ako pri vznesení obvinenia. Navyše zo spisu je zrejmé, že ani poškodená strana v priebehu prípravného konania nevedela, aká škoda jej mala vzniknúť, a iba sa odvolávala na analýzu, ktorú jej predložil policajný orgán. K. I. si dalo vypracovať vlastnú správu, z ktorej je nepochybné, že spôsobená škoda obvinenými nebola zistená. Aj samotný súdny znalec na hlavnom pojednávaní uviedol, že škodu určil z vypracovanej analýzy UBOKU PZ a skutočné podklady k jazdám a údajoch o vozidle vodičov z rezortu K. I. nemal k dispozícii. Taktiež je potrebné uviesť, že v čase vznesenia obvinenia nebol vypracovaný žiadny znalecký posudok, ten bol vypracovaný niekoľko mesiacov po vznesení obvinenia. Rovnako je zrejmé, že obvinenie sa vznášalo len na základe domnienok, ničím však nepodložených. Od samého začiatku trestného konania išlo o nezákonné vznesenie obvinenia.

22 Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila podaním zo dňa 24.1.2018, v ktorom uviedla, že žalobca v konaní nepreukázal kauzálny nexus medzi vznesením obvinenia a prepustením zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. V tomto smere poukázala na obsah štyroch personálnych rozkazov, ktoré sú podľa jej názoru pre posúdenie neexistencie tejto príčinnej súvislosti rozhodné. Žalobca v prvom rade poukazoval na to, že bol prepustený zo služobného pomeru ku dňu 30.6.2009 personálnym rozkazom č. XXXX zo dňa 21.5.2009. Z odôvodnenia tohto rozkazu vyplýva, že skončenie služobného pomeru žalobcu sa vykonáva, pretože v dôsledku organizačnej zmeny (zrušenie funkcie) nie je pre žalobcu v štátnej službe iná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený. Dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka teda nebolo jeho trestné stíhanie. Ešte pred samotným prepustením žalobcu zo služobného pomeru bolo personálnym rozkazom č. 25 zo dňa 26.1.2009 ukončené dočasné vyčlenenie žalobcu na plnenie úloh vojenskej polície ministerstva obrany Slovenskej republiky. Z odôvodnenia tohto personálneho rozkazu vyplýva, že ukončenie dočasného vyčlenenia sa vykonáva v súlade s potrebami vojenskej polície. Potreby vojenskej polície spočívajú v tom, že po prehodnotení plnenia úloh vojenskej polície so zníženými počtami personálu v nasledujúcom období bol spracovaný personálny zámer obsadenia funkcií vo vojenskej polícii, pri realizácii, ktorého pre menovaného nie je vhodná funkcia, do ktorej by mohol byť ustanovený. Z odôvodnenia tohto personálneho rozkazu teda rovnako nevyplýva, že by dôvodom jeho vydania bolo trestné stíhanie žalobcu. Navyše vyššie uvedené závery potvrdzuje i rozsudok Krajského súdu Bratislave sp. zn. 1S/51/2009 zo dňa 27.1.2011, ktorý bol vydaný vo veci preskúmania zákonnosti vyššie uvedeného personálneho rozkazu Č.. XX zo dňa 26.1.2009, ktorého sa domáhal žalobca. Týmto rozsudkom bola žaloba žalobcu zamietnutá, pričom Krajský súd v Bratislave mal za to, že, keďže v zákone č. 356/2005 Z.z. nie sú uvedené žiadne podmienky, ktoré by ministra obrany nejako obmedzovali pri jeho rozhodovaní o dočasnom vyčlenení profesionálneho vojaka, prípade pri skončení tohto dočasného vyčlenenia, je výlučne len na jeho úvahe či a kedy profesionálneho vojaka dočasne vyčleniť alebo či a kedy rozhodne o skončení dočasného vyčlenenia profesionálneho vojaka a z akého dôvodu tak urobí. Teda o tom, či by žalobca zostal doteraz vyčlenený na plnenie úloh vojenskej polície, v prípade, ak by aj nebol trestne stíhaný, nerozhoduje jeho vôľa, ani názory vypočutých svedkov, ale výhradne vôľa respektíve úvaha ministra obrany Slovenskej republiky pri rešpektovaní záujmov služobného úradu. Pokiaľ ide o personálny rozkaz č. 24 zo dňa 8.1.2008, z neho síce vyplýva, že tento bol vydaný vzhľadom na vznesené obvinenie, avšak s poukazom na § 65 ods. 1 písm. b) zákona č. 346/2005 Z.z.. Podľa citovaného ustanovenia profesionálneho vojaka mohol vedúci služobného úradu dočasne pozbaviť výkonu štátnej služby, ak by jeho ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozovalo dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania, pretože bolo na neho vydané uznesenie o začatí trestného stíhania. Z uvedeného vyplýva, že samotné trestné stíhanie nebolo zákonným dôvodom pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby. Pre dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby bolo totiž okrem vznesenia obvinenia potrebné, aby bola splnená aj ďalšia zo zákonom stanovených podmienok, a

to, že ďalšie ponechanie vo výkone štátnej služby ohrozuje dôležitý záujem štátnej služby alebo priebeh objasňovania jeho konania. Z odôvodnenia tohto personálneho rozkazu vôbec nevyplýva, či pre jeho vydanie boli splnené tieto ďalšie zákonné podmienky na dočasné pozbavenie zo služobného pomeru žalobcu, pričom žalobca sa nedomáhal jeho preskúmania v správnom súdnictve. Napokon ani v poradí 1. personálneho rozkazu Č.. XXX zo dňa 9. 10. 2007 nevyplýva, že dôvodom jeho vydania je trestné stíhanie žalobcu, ale že žalobca bol dočasne pozbavený výkonu štátnej služby z dôvodu, že je dôvodne podozrivý, že závažným spôsobom porušil základnú služobnú povinnosť ustanovenú § 119 ods. 1 písm. g) zákona č. 346/2005 Z.z., tým, že pri výkone štátnej služby nedodrжал ustanovenia etického kódexu profesionálneho vojaka. Pokiaľ mal žalobca za to, že sa nedopustil porušenia základnej služobnej povinnosti podľa § 119 ods. 1 písm. g) zákona č. 346/2005 Z.z. a neporušil etický kódex profesionálneho vojaka, mal sa domáhať preskúmania predmetného personálneho rozkazu v rámci správneho súdnictva. Pokiaľ sa nedomáhal svojich práv v rámci správneho súdnictva, nemôže teraz v rámci konania o náhradu škody tvrdiť a snažiť sa preukázať, že dôvod na dočasné pozbavenie výkonu štátnej služby uvedený v platnom personálnom rozkaze nie je pravdivý. Je teda zrejme, že kauzálny nexus medzi vznesením obvinenia a personálnym rozkazom o prepustení žalobcu zo služobného pomeru profesionálneho vojaka nebol v konaní preukázaný. Pre prípad, že žalobca považoval personálny rozkaz o prepustení zo služobného pomeru za nezákonné rozhodnutie, mal žalobu o náhradu škody z tohto titulu podať proti ministerstvu obrany Slovenskej republiky a v tomto konaní si mal žiadať aj náhradu za stratu na zárobku. Z predložených personálnych rozkazov však nevyplýva, že by prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a s tým súvisiaca strata na zárobku, súviseli s jeho trestným stíhaním. Žalovaná v ďalšom poukázala na to, že nie je zrejme, z akého dôvodu si žalobca uplatňuje tento nárok (strata na zárobku) len do právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku. Žalobca totiž zrejme poberá nižšiu mzdu oproti mzde v ozbrojených silách až doteraz, respektíve možno ju bude poberať v nižšej výške až do jeho odchodu do dôchodku. Mal by teda nárok na jeho úhradu voči štátu až doteraz respektíve až do odchodu do dôchodku? Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, žalobca v konaní nepreukázal existenciu takých následkov spôsobených v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, ktoré mu mali vzniknúť v súkromnom živote alebo v spoločenskom uplatnení, a ktoré by odôvodňovali vznik nemajetkovej ujmy. Žalovaná v tomto smere poukazuje na svedeckú výpoveď X.. J., ktorý uviedol, že sa síce nezúčastňoval personálnych pohovorov v súvislosti s personálnymi opatreniami aj voči žalobcovi, ale od nového veliteľa vie o tom, že tento mal byť tlačený, aby sa zbavil obvinených ľudí. Ďalej uviedol, že on bol osobne pri rozhovore s riaditeľom vojenskej polície a ďalšími funkcionármi a bol vystavený tomu, že mu bolo vytýkané, prečo ešte títo obvinení sú na útvare. Svedok okrem iného tiež uviedol, že v súvislosti s vydanými personálnymi rozkazmi mala byť nesprávne aplikovaná časť zákona, mal byť aplikovaný správny §, na čo mal menovaný kompetentných upozorňovať, keďže personálny rozkaz čítal a vedel, že sú nesprávne. Bolo mu však vytýkané, že čo sa do toho mieša. Aj s poukazom na uvedenú svedeckú výpoveď má žalovaná za to, že v konaní žalobca nepreukázal, že by mu mala nejaká nemajetková ujma vzniknúť v súvislosti s trestným konaním, ale naopak zo svedeckej výpovede vyššie menovaného svedka, vyplýva, že ak nejaká nemajetková ujma žalobcovi vznikla, tak táto súvisí s nezákonným konaním vojenskej polície, respektíve ozbrojených síl, ktorí pri vydávaní personálnych rozkazov nepostupovali v súlade so zákonom a napriek prezumpcie neviny sa chceli okrem iného aj žalobcu zbaviť a za tým účelom vydávali nezákonné personálne rozkazy. Žalobca sa však preskúmania vo veci podstatných personálnych rozkazov v rámci správneho súdnictva nedomáhal, a tak zostali v platnosti.

23. Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej vyjadril podaním zo dňa 4.3.2018, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s názorom žalovanej o neexistencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, či už majetkovej alebo nemajetkovej ujmy. Zotráva na názore, že nebyť trestného stíhania, nebol by pozbavený služby a prepustený zo služobného pomeru a teda škoda by mu nevznikla. Je nesporné, že jeho pôvodné pracovné zaradenie, z ktorého bol z dôvodu trestného stíhania odvolaný do dnešného dňa existuje pri nezmenených funkciách a počtoch vojakov, a ak by nebol trestne stíhaný, nebol by dôvod na jeho odvolanie z tejto funkcie a prepustenie zo služobného pomeru. V konaní bolo preukázané, že nebol odvolaný z funkcie na základe personálnych potrieb armády, ako sa uvádza v personálnych rozkazoch, ale z dôvodu jeho trestného stíhania. Túto skutočnosť preukazujú svedecké výpovede i rozsudok Krajského súdu Bratislave sp. zn. 4S 161/2008. Preto považuje za legitímnu aj požiadavku na náhradu škody spočívajúcej v ušlej mzde za obdobie od 1.7.2009 do 30.4.2014, t.j. za obdobie trvania účinkov nezákonného rozhodnutia žalovanej. Škoda spočívajúca v ušlom zisku, t.j. čo mohol poškodený získať pri obvyčajnom behu udalostí, ak by nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu, ktoré malo za následok prepustenie zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, považuje za uplatnenú správne, pretože

táto škoda vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. I uplatnená nemajetková ujma vznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s nezákonným konaním, jej výška je určená na základe pocitov žalobcu, za traumu, ktorú v súvislosti s trestným stíhaním utrpel, poškodenia jeho mena a povesti na verejnosti, a to nielen po dobu trestného konania od roku 2007 do roku 2014, ale s následkami sa stretáva i v súčasnej dobe.

24. Žalovaná sa k tomuto vyjadreniu žalobcu už písomne nevyjadrila (hoci jej bolo doručené dňa 16.3.2018).

25. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, prejednal odvolania bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že čiastočne dôvodné (iba pokiaľ ide priznanie nemajetkovej ujmy) je iba odvolanie žalobcu.

26. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 3 určuje rozsah zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci tak, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle cit. ustanovenia § 6 ods. 1 veta prvá uvedeného zákona je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami možno dospieť k záveru, že pokiaľ cit. ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je umiestnené vo štvrtjej časti označenej ako spoločné ustanovenia, prichádza do úvahy jeho praktické uplatnenie (teda zahrnutie trov konania, ktoré vznikli i v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie do náhrady škody) aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorej podmienky upravuje § 6 tohto zákona.

Odvolací súd zotrváva na svojom stanovisku, že z hľadiska výkladu teleologického vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania príp. o oslobodení spod obžaloby sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania resp. právoplatné oslobodenie spod obžaloby znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené (príp. v ktorom došlo k oslobodeniu spod obžaloby), treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnúť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktné dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné.

Neobstojí preto odvolacia námietka žalovanej, že v danej veci uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nie je nezákonným rozhodnutím, a nakoľko bol žalobca v danej trestnej veci oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný, nemožno na danú vec použiť ani závery rozhodnutia NS SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010. Predovšetkým, ako už bolo uvedené, rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok tohto trestného konania. Navyše v danej veci bol žalobca spod obžaloby právoplatne oslobodený z dôvodu, že nebolo dokázané ani len to, že sa mal stať skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný. Za takéhoto stavu nemožno súhlasiť so žalovanou, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie iba z dôvodu, že pri jeho vydaní postačovala iba existujúca pravdepodobnosť o spáchaní skutku, pre ktorý bol žalobca obvinený, a neskôr len z dôvodu iného posúdenia respektíve vyhodnotenia dôkaznej situácie zo strany súdu, sa táto nepotvrdila. V prípade, kedy súd oslobodzuje spod obžaloby obžalovaného z dôvodu, že nebola preukázaná ani len existencia skutku, pre ktorý bol tento stíhaný, iba potvrdzuje, že tento skutok nemohol byť dostatočne preukázaný (dostatočne odôvodnený) ani v čase vznesenia obvinenia. Preto ani vyšetrovateľ (ani dozorujúci prokurátor) nemohol mať dostatočne odôvodnený záver o tom, že bol spáchaný trestný čin, nieto ešte odôvodnený záver, že ho spáchal žalobca. Pre vznesenie obvinenia teda nestačí, aby zistené skutočnosti nasvedčovali záveru, že bol spáchaný trestný čin, ale je potrebné, aby sa odôvodnil záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. K záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou síce stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, tento však musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nestačí iba všeobecné podozrenie z trestnej činnosti, ktoré nie je konkrétne doložené. V danej veci si teda orgány činné v trestnom konaní v dostatočnom rozsahu nezaobstarali ani len také dôkazy, ktoré by vôbec preukazovali spáchanie samotného skutku, ktorý sa žalobcovi kládol za vinu. V tomto smere možno potom poukázať i na argumentáciu žalobcu, že zo samotného vyšetrovacieho spisu bolo zrejmé, že skutok nebol preukázaný od začatia trestného stíhania, dôkazy tu neexistovali a aj preto skutok v obžalobe na žalobcu nebol totožný ako pri vznesení obvinenia, ďalej že poškodená strana v priebehu prípravného konania nevedela, aká škoda jej mala vzniknúť, a iba sa odvolávala na analýzu, ktorú jej predložil policajný orgán, v čase vznesenia obvinenia nebol vypracovaný žiadny znalecký posudok, ten bol vypracovaný niekoľko mesiacov po vznesení obvinenia a pod.. Je preto v tomto smere irelevantná argumentácia žalovanej, keďže v čase vznesenia obvinenia žalobcovi tu neboli odôvodnené skutočnosti o spáchaní skutku žalobcom, ale nanajvýš len skutočnosti nasvedčujúce tomu (podozrenie), že mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu, čo však ešte nepostačovalo na samotné vznesenie obvinenia konkrétnej osobe, ale postačovalo iba na začatie trestného stíhania, čo je rozdiel. Je teda zrejmé, že voči žalobcovi nemalo byť trestné stíhanie vôbec vedené resp. začaté, keďže tu neexistoval ani len odôvodnený záver o spáchaní (existencii) samotného skutku. Ako však už bolo uvedené, dôležitým bolo vyhodnotenie ne/zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia z pohľadu výsledku samotného trestného konania. Iba v takých prípadoch, keď bolo trestné konanie zastavené alebo bola osoba spod obžaloby oslobodená z dôvodov podľa § 8 ods. 6 písm. d) až g) zákona č. 514/2003 Z. z., nebude možné uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné. Ak bol však žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že jeho konanie nenapĺňalo znaky trestného činu, resp. že sa vôbec nepreukázal skutok, pre ktorý mu bolo obvinenie vznesené, nemožno konštatovať, že uznesenie o vznesení obvinenia z trestného činu bolo zákonným rozhodnutím, keďže trestné stíhanie nemalo byť voči nemu vedené. Uvedený výklad nie je podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore so závermi nálezu Ústavného súdu SR

sp. zn. II. ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 v zmysle ktorého, vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila, nakoľko v danej veci už v štádiu prípravného konania nebolo dostačujúco preukázané spáchanie samotného skutku (už len s ohľadom na výšku škody), a teda nemohol tu existovať ani dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba (žalobca).

Ako už bolo uvedené, vzniesť obvinenie pre konkrétny trestný čin je možné až po tom, čo zistený skutkový stav dostatočne odôvodňuje záver, že trestný čin spáchala určitá osoba. Vyžaduje sa teda vyššia miera pravdepodobnosti o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou, a jeho kvalifikácia ako trestný čin (vrátane posúdenia miery zavinenia páchatel'a). Nemožno teda pri akomkoľvek podozrení vznášať podozrivej osobe ihneď obvinenie z trestného činu, ale iba pri takom, ktoré dostatočne odôvodňuje záver, že skutok spáchala určitá osoba a súčasne, že tento možno kvalifikovať ako trestný čin (vrátane otázky miery zavinenia ako materiálnej zložky trestného činu), t.j. vyžaduje sa teda kvalifikované (dostatočné) podozrenie zo spáchania trestného činu vyžadujúce vyššiu mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní konkrétnou osobou.

V tomto smere odvolací súd ďalej uvádza, že na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukážu ich predpoklady neskôr ako mylné a nesprávne. Ak má byť jednotlivec povinný sa takýmto úkonom vôbec podrobiť, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenie za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Nie je pritom rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie potvrdilo (viď nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 554/04 zo dňa 31. marca 2005). Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvoláciu námietku žalovanej o tom, že v danej veci uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie, za dôvodnú. Žalobcovi teda vznikol nárok na odškodnenie za nezákonné rozhodnutie, ktorým v danej veci bolo uznesenie o vznesení obvinenia.

27. V ďalšom sa (z pohľadu odvolacích dôvodov) odvolací súd zameril na posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie ohľadne výšky priznanej (i zamietnutej) škody a nemajetkovej ujmy, ako i jej príslušenstva. Pokiaľ ide o výšku priznanej škody za trovy obhajoby žalobcu v trestnom konaní, odvolací súd poukazuje a to, že pre účely náhrady škody za zodpovednosť štátu treba za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2016, sp. zn. 6 Cdo 402/2015). Odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát, je nepochybne hotovým výdavkom, v tomto prípade obvineného (obžalovaného), ktorý patrí medzi základné druhy trov konania. Štát tu teda uhradza poškodenému vo forme náhrady škody v podstate trovy konania, ktoré mu vznikli v trestnom konaní spojené so zvolením obhajcu. Z hľadiska rozsahu náhrady škody, treba primerane použiť aj všeobecné zásady charakteristické pre právnu úpravu týkajúcu sa trov konania (napriek tomu, že trovy konania upravujú procesné predpisy povahy verejnoprávnej a právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu má základ v hmotnoprávnej úprave súkromnej povahy). Ide predovšetkým o zásadu, podľa ktorej každý účastník platí trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne a trovy svojho zástupcu. Táto zásada sa v trestnom konaní prejavuje v tom, že obvinený znáša vlastné trovy a výdavky spojené so zvolením obhajcu, včítane odmeny dohodnutej medzi ním a advokátom (§ 553 ods. 1 Trestného poriadku). V súvislosti s náhradou trov konania ide o zásadu, že sa priznáva len náhrada trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. Z uvedeného pravidla vyplýva, že sa uhrádzajú len účelne, či dôvodne vynaložené náklady v konaní, a teda nie všetky náklady, ktoré účastník v konaní vynaložil; pritom záleží na účastníkovi samotnom, aké finančné prostriedky na svoju obranu v súdnom konaní vynaloží. V súvislosti s odmenou za zastupovanie advokátom platí, že aj v prípade, ak sa klient s advokátom dohodne na zmluvnej odmene, pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene (§ 22 ods. 1 vyhlášky č. 240/1990 Zb. a vyhlášky č. 163/2002 Z.z., obdobne § 18 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.).

Nieť dôvodu, aby štát uhradza poškodenému všetky náklady, ktoré vynaložil v trestnom konaní na svoju obhajobu. Obsah základného práva obvineného na právnu pomoc pri obhajobe v trestnom konaní spočívajúci v možnosti zvoliť si obhajcu, nemôže byť z hľadiska rozsahu nároku na náhradu škody proti štátu neobmedzený. Bolo by popretím základných predpokladov pre náhradu škody, aby štát hradil aj náklady spojené so zastúpením, ktoré boli poškodeným vynaložené bezúčelne. Treba preto uplatniť obmedzenie v tom zmysle, že pre účely náhrady škody sa musí jednať o náklady na obhajobu

vynaložené účelne. Prijatý záver však žiadnym spôsobom neobmedzuje právo obvineného zvoliť si pre svoju obhajobu v trestnom konaní obhajcu, ale sa iba limituje právo poškodeného na náhradu účelne vynaložených nákladov v konaní. Túto požiadavku treba považovať za legitímnu, lebo niet dôvodu pre to, aby ktokoľvek hradil náklady na odstránenie vadného stavu (v tomto prípade zrušenie nezákonného rozhodnutia), ktoré neboli vynaložené dôvodne.

Účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľko násobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú. Východiskom, čo treba považovať za účelne vynaložené náklady na trovy obhajoby, môže byť už zmienené pravidlo, podľa ktorého pri určení nákladov konania, ktorých náhrada sa priznáva proti inej fyzickej či právnickej osobe, sa výška odmeny advokáta určí podľa ustanovení vyhlášky o tarifnej odmene. Niet dôvodu, aby sa toto pravidlo neuplatnilo aj pri určení rozsahu náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby, ktorá náhrada sa priznáva proti štátu, keďže jeho použitím sa objektívne vyjadruje odmena za zastupovanie, ak zástupcom je advokát. Tarifná odmena advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní sa totiž stanovuje podľa toho, či ide o obhajobu v trestnom konaní alebo o zastupovanie v konaní o priestupkoch, a podľa počtu úkonov právnej pomoci (služby) odstupňovaných podľa hornej hranice trestnej sadzby. Ide o kritériá, ktoré sú jasne určené, ktoré sú merateľné a predvídateľné. Určenie rozsahu náhrady škody podľa uvedených kritérií nepochybne prispieva aj k právnej istote účastníkov tohto právneho vzťahu. Pre účely náhrady škody treba preto za účelne vynaložené náklady poškodeným na zaplatenie odmeny advokátovi na obhajobu považovať náklady v rozsahu tarifnej odmeny. V danej veci súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 3.156,15 eur za 22 úkonov právnej služby + stratu času za cesty z Bratislavy do Trnavy a z Bratislavy do Trenčína, a to v rozsahu tarifnej odmeny, pričom túto sumu žalobca svojmu advokátovi aj skutočne uhradil. Ohľadne tohto nároku na náhradu škody teda súd prvej inštancie rozhodol správne, pričom ani žalovaná ako odvolací dôvod správnosť takto priznanej výšky náhrady škody v podanom odvolaní nenamietala. Odvolací súd, viazaný pri svojom rozhodovaní odvolacími dôvodmi (§ 380 C.s.p.), v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

28. Za správne považoval odvolací súd i rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým nebol žalobcovi priznaný nárok na náhradu škody vo forme ušlej mzdy (bola jeho žaloba v tejto časti zamietnutá). Tu sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o neexistencii príčinnej súvislosti vzniku tejto škody s nezákonným rozhodnutím. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 13, pričom dodáva, že personálne rozkazy, na podklade ktorých bol žalobca prepustený (príp. dočasne vyčlenený, dočasne pozbavený a pod.) zo služobného pomeru potom predstavovali samostatné právne tituly pre vznik nároku na náhradu škody v podobe ušlej mzdy, ktoré mohli byť predmetom prieskumu v správnom súdnictve, a v prípade, že by boli ako právoplatné zrušené pre ich nezákonnosť, mohli u žalobcu zakladať nárok na náhradu škody vo forme ušlej mzdy. V samotných personálnych rozkazoch bolo žalobcovi dané poučenie o tom, že v lehote dvoch mesiacov môže proti nim podať žalobou podľa § 244 a nasl. O.s.p. a tým podrobiť ich zákonnosť súdnemu prieskumu. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia toto právo možno priznať iba vtedy, ak poškodený proti podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom (§ 6 ods. 3).

V danej veci služobný pomer žalobcu zanikol na základe personálneho rozkazu Č.. XXXX zo dňa 21.5.2009. Aj preto si žalobca titulom náhrady škody uplatňoval jej nárok ako ušlú mzdu iba za obdobie od 30.6.2009 do 30.4.2014. Je tak zrejmé, že svoj nárok na náhradu škody vo výške 43 687,59 eur odvodzoval výlučne od personálneho rozkazu Č.. XXXX zo dňa 21. 5. 2009, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru. Z tohto dôvodu boli zvyšné personálne rozkazy k meritu prejednávanej veci irelevantné. Odhliadnuc od skutočnosti, že personálny rozkaz Č.. XXXX zo dňa 21.5.2009 ako dôvod prepustenia žalobcu uvádzal organizačné zmeny (nie vedenie trestného stíhania voči osobe žalobcu), tento nebol predmetom prieskumu v správnom súdnictve a nebol ako nezákonný zrušený (t.j. žalobca jeho ne/zákonnosť nenapadol žalobou podľa § 244 a nasl. O.s.p.). Za takéhoto stavu nemožno potom tento personálny rozkaz považovať za nezákonný (nezákonné rozhodnutie), a teda nemohol ani založiť

zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu v podobe ušlej mzdy. Odvolací súd teda zdôrazňuje, že právnym dôvodom skončenia služobného pomeru žalobcu nebolo samotné vedenie trestného stíhania voči jeho osobe, ale vydanie personálneho rozkazu Č.. XXXX zo dňa 21.5.2009 (služobný pomer žalobcu skončil na základe personálneho rozkazu, nie na základe uznesenia o vznesení obvinenia). Toto rozhodnutie mohol žalobca napadnúť pre nezákonnosť žalobou a domáhať sa jeho zrušenia v rámci správneho súdnictva. Keďže tak neurobil, je potrebné takýto personálny rozkaz považovať za zákonný. Ak potom bol so žalobcom ukončený služobný pomer na základe zákonného rozhodnutia (personálneho rozkazu) nemožno tu hovoriť o vzniku škody v podobe ušlej mzdy (keďže tu chýba protiprávny úkon - nezákonné rozhodnutie - nezákonné prepustenie zo služobného pomeru). Z týchto dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie i vo výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba v časti náhrady škody vo výške 43 687,59 eur.

29. Za dôvodné však považoval odvolací súd odvolanie žalobcu, čo do zamietnutia jeho nároku na náhradu nemajetkovej výšky 5.000 eur. V tomto smere odvolací súd poukazuje na to, že každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Rozhodovaniu súdu o vine predchádza vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania. Ak skončilo trestné stíhanie právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, nepochybne bolo obvinenie vznesené dôvodne. V ostatných prípadoch bolo trestné stíhanie vedené proti osobe, ktorá sa za nevinnú nielen po celý čas považovala, ale nevinnou aj bola. Nevinný sa vnútorne ťažko vyrovnáva so vznesením obvinenia, a hrozbou trestu i vykonávaním úkonov trestného konania. Jeho prežívanie trestného stíhania je zvyrazňované neúspechom podávaných sťažností, trestné stíhanie vníma ako prejav arogancie moci. Za spôsobenú škodu očakáva náhradu a za nemajetkovú ujmu satisfakciu. Možno teda ustáliť, že v každom prípade vznesenia obvinenia, ak sa trestné stíhanie neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom súdu, musí byť uznesenie o vznesení obvinenia považované za nezákonné rozhodnutie (bolo vznesené nevinnému), bez ohľadu na to, ako sa vec javila policajtom v čase vydania rozhodnutia. Rozhodujúce je, že nakoniec sa posúdenie veci policajtom ukázalo nesprávnym, pretože sa nepreukázalo, že obvinený skutok spáchal, že sa tento vôbec stal alebo je trestným činom. Štát musí byť potom povinný reparovať nevinnému všetky následky spôsobené trestným stíhaním a nahradiť mu nielen vzniknutú škodu, ale i nemajetkovú ujmu.

Pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa ods. 1 ustanovenia § 17 zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti. V prípade trestného konania, ktoré sa skončilo inak než právoplatným odsúdením, ujma môže vzniknúť i v dôsledku samotného vedenia trestného konania. Zavinenie osoby na začatí vlastného trestného stíhania je potrebné posudzovať analogicky podľa ustanovení o zavinení vlastnej väzby. Zavinenie obvineného na začatí trestného stíhania proti nemu znamená, že obvinený svojim zavinením úkonom prispel k tomu, že jeho konanie bolo dôvodom začatia trestného stíhania, teda, že jeho konanie bolo dôvodom na začatie trestného stíhania proti nemu. Príčinnú súvislosť medzi vznesením obvinenia a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v jeho konaní, ktorý mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho konaní pred začatím trestného stíhania, poprípade v jeho priebehu, predovšetkým v jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojim konaním alebo úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné konanie muselo byť voči nemu začaté, alebo v ňom naďalej pokračované. Nejde teda o to, či obvinený sa dopustil, hoci aj zavinenie, skutku, pre ktorý bol stíhaný, a ktorým vyvolal podozrenie, že bol trestný čin spáchaný, ale od toho, či svojim iným či ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní tak, že bez tohto jeho konania by k začatiu (pokračovaniu) trestného stíhania nedošlo napríklad uvádzaním nepravdivých skutočností, odôvodňujúci postup podľa § 160 Trestného poriadku, či predstieraním, že voči nemu sú dôvody na trestné stíhanie dané, hoci objektívne neexistovali. Podmienka, že poškodený si sám zaviniť obvinenie, nie je naplnená len tým, že sa dopustil skutku, pre ktorý bolo trestné stíhanie proti nemu začaté. Každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti a to tým skôr, ak sa jedná o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní, vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ukážu ich predpoklady

ako mylné a nesprávne. Ak má byť jednotlivец povinný sa takýmto úkonom vôbec podrobiť, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nespáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Ako už bolo uvedené vyššie, v takýchto prípadoch náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť ku kompenzácii stavu právnej neistoty, do ktorej bola osoba v dôsledku neprimeranej dĺžky (trestného) konania uvedená, a v ktorej bola udržovaná. Ide o psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a dosah sú náročné preukázateľné, aj preto by bolo nadbytočné zisťovať ich prostredníctvom výsluchu účastníka (R 58/2011) alebo psychologickými, alebo psychiatrickými posudkami (uznesenie NS ČR sp. zn. 30Cdo/3007/2010). Ak potom ide o výšku odškodnenia za rok trvania konania, táto by sa mala pohybovať od 600,- do 800,- eur, pričom však prvé 2 roky trvania konania postačuje odškoľniť nižšou čiastkou, pretože každé konanie nejaký čas trvá. K hornej hranici sa suma priblíži, napríklad v prípade extrémne dlhého konania (viď stanovisko NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010, R 58/2011).

Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Pri úvahe o poskytnutí primeraného zadosťučinenia je potrebné prihliadať k celkovej dobe, po ktorú konanie trvalo, a nielen k dobe, po ktorú dochádzalo k prieťahom v konaní. Náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť ku kompenzácii stavu právnej neistoty, do ktorej bola osoba v dôsledku neprimeranej dĺžky konania uvedená, a v ktorej bola udržovaná. Súd pri určení formy alebo výšky zadosťučinenia vychádza predovšetkým z povahy trestnej veci, tiež z dĺžky trestného stíhania a predovšetkým z dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby. Forma a prípadná výška zadosťučinenia nesmie byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti, t.j. jej priznanie je nad rámec konštatovania porušenia práva namieste iba vtedy, ak by sa z hľadiska všeobecnej slušnosti poškodenému satisfakcia skutočne mala dostať (rozsudok veľkého senátu NS ČR sp. zn. 30Cdo/2813/2011, R 122/2012).

V danej veci (bez ohľadu na to, aké dopady predmetné trestné stíhanie vyvolalo v súkromnej a profesijnej oblasti žalobcu - viď výpovede svedkov ohľadne negatívnych dopadov v profesijnej oblasti žalobcu) predmetné trestné stíhanie žalobcu trvalo 7 rokov (november 2007 - máj 2014). Za túto dobu trvania trestného stíhania sa orgánom činným v trestnom konaní nepodarilo zadovážiť (preukázať) ani len to, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca trestne stíhaný. Žalobca bol teda po dobu min. 7 rokov (bez svojho zavinenia) vystavený povinnosti podrobiť sa úkonom trestného konania, pričom sa právoplatnými rozhodnutiami súdov potvrdilo, že od počiatku nebol skutok náležite preukázaný, a teda v čase vydania nezákonného rozhodnutia nemohol existovať dostatočne odôvodnený záver o tom, že bol spáchaný trestný čin, nieto ešte odôvodnený záver, že ho spáchal žalobca (žalobca bol po dobu 7 rokov vystavený stavu právnej neistoty, do ktorého bol orgánmi štátu uvedený). Za daného stavu malo byť trestné stíhanie žalobcu ukončené oveľa skôr. Súčasne nemožno prehliadnuť skutočnosť, že žalobca bol stíhaný za závažné trestné činy, kde žalobcovi hrozil trest odňatia slobody až na 5 - 10 rokov. Keďže náhrada nemajetkovej ujmy má slúžiť ku kompenzácii stavu právnej neistoty, do ktorej bola osoba (žalobca) v dôsledku neprimeranej dĺžky konania uvedená, a v ktorej bola udržovaná, pričom súd pri určení formy alebo výšky zadosťučinenia vychádza predovšetkým z povahy trestnej veci, z dĺžky trestného stíhania a dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby, odvolací súd bol názoru, že žalobcovi je potrebné (s ohľadom na vyššie uvedené) priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške. Takáto výška nemajetkovej ujmy je spravodlivým odškoľdením žalobcu za 7 rokov trvania trestného stíhania voči jeho osobe (i s pohľadom závažnosti trestných činov, ktoré sa mu kládli za vinu), keďže sa orgánom činným v trestnom konaní od počiatku nepodarilo (bez zavinenia žalobcu) preukázať ani len skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie.

Odvolací súd zároveň dodáva, že žalovaná si (ohľadne tohto nároku) vo svojej odvolacej argumentácii zamieňa nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti, s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., kedy už samotné nezákonné rozhodnutie predstavuje neoprávnený zásah. Preto nie je na mieste polemika žalovanej ohľadne toho, či bol postup orgánov činných v konaní zákonnou licenciou (vyučujúcou protiprávnosť zásahu), keďže sa ich rozhodnutie o vznesení obvinenia ukázalo ako nezákonné. Nezákonnosť zásahu, a teda jeho neoprávnenosť, je totiž daná samotným nezákonným rozhodnutím.

30. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5000,- eur zamietnutá, zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (v súvislosti s vedením trestného stíhania) vo výške 5000,- eur.

31. Odvolací súd súčasne poukazuje na to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nevyžadovalo potrebu doplnenia príp. zopakovania dokazovania na pojednávaní, nakoľko súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu (t.j. potrebnom pre rozhodnutie) zistil skutkový stav veci. Podľa § 384 C.s.p., odvolací súd zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu sám iba vtedy, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V danej veci však odvolací súd nebol názoru, že by súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd vychádzal iba zo záverov ohľadne dĺžky trvania trestného stíhania a závažnosti trestných činov, pre ktoré bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, samotné pociťovanie trestného stíhania žalobcom predstavuje psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a dosah sú náročné preukázateľné, aj preto by bolo nadbytočné zisťovať ich prostredníctvom výsluchu účastníka (R 58/2011) alebo psychologickými, alebo psychiatrickými posudkami (uznesenie NS ČR sp. zn. 30Cdo/3007/2010) a preto odvolacím súdom priznaná nemajetková ujma má v danom prípade slúžiť ku kompenzácii stavu právnej neistoty, do ktorej bol žalobca v dôsledku neprimeranej dĺžky (trestného) konania uvedený, a v ktorej bola udržovaný.

32. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1, 2 C.s.p. a žiadnej zo strán sporu nepriznal náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, keďže každá zo sporových strán mala v spore úspech len čiastočný (žalobca v časti náhrady škody vo výške 3.156,15 eur a nemajetkovej ujmy 5.000 eur, žalovaná v časti náhrady škody vo výške 43.687,59 eur). V danej veci bolo potrebné si uvedomiť, že úspech strany sporu v konaní (§ 255 C.s.p.) sa odvíja z celkového rozhodnutia vo veci (z pohľadu všetkých výrokov týkajúcich sa veci samej) a teda sa porovnáva žalobná žiadosť (petit) s výrokom rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana sporu, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti sporovej strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana sporu nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t.j. každá sporová strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešný a sčasti neúspešný. V danej veci nastala táto situácia a preto nemožno konštatovať, že žalobca mal v konaní plný úspech, keďže v časti jeho nároku na náhradu škody vo výške 43.687,59 eur s prísl. bola jeho žaloba zamietnutá. Uvedené nemôže ovplyvniť ani skutočnosť, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy jej výška závisela od úvahy súdu. Pri rozhodovaní o trovách konania v danej veci teda nebolo možné opomenúť, že predmetom sporu bol aj nárok na náhradu škody, ohľadne ktorej nebol žalobca v konaní plne úspešný. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania podľa § 255 ods. 2 C.s.p. s tým, že žiadnej strane sporu nepriznal ich náhradu, keď takýto spôsob rozhodnutia o trovách konania mu citované ustanovenie umožňuje.

33. Výrok, ktorým súd prvej inštancie konanie vo výške 34 704,05 eur zastavil nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).